

bl.a. fordi den politiske proces jo ikke altid er effektiv og finder frem til optimale løsninger. Ofte er processen herhjemme også så langsom, at beslutninger, der træffes, bygger på gamle data. Situationen har altså ændret sig undervejs.

Fiskerierhvervet føler sig ofte overset, forfulgt eller misforstået. Det kan selvfølgelig være fiskernes egen skyld, men det kan jo også være administrationen, der er for dårlig, beslutningerne, der er ulogiske, og især det, at andre EU- og EØS-landes fiskere har helt andre betingelser på grund af en anden forvaltning af reglerne.

Jeg mener, det må være fiskeriministerens allervigtigste opgave at kæmpe med de andre landes administrationer for at få dem til at overholde reglerne, og når jeg bruger ordet fiskeriministeren her, er det, fordi det er her, ministeren skal være fiskeriets minister. Ellers er han selvfølgelig ikke fiskeriets minister, men på dette område må han i høj grad være det. Sammen med uforståelige bestemmelser er andre landes forvaltning stærkt demoraliserende for de danske fiskere.

Et element af samme art er de sanktioner, som fiskere udsættes for, når de kommer til – og det kan også godt ske, at der skal citations-tegn omkring det – at gøre en fejl. Det kan være så simpel en overtrædelse som at indlevere en fangstrapport, journal, eller hvad det nu hedder, for sent.

Jeg taler ikke for forsømmelser og lovovertrædelser, selvfølgelig ikke, men det er urimeligt, at en fisker kan fratages retten til fiskeri eller værdien af en måneds fiskeri for en beskedent overtrædelse, mens et supermarked, der bevidst afprøver lukkelovens grænser ved at holde åbent søndag eftermiddag, ved retssystemet kan idømmes en bøde på 10.000 kr., mindre end det let er tjent på den samme søndag eftermiddag.

Der er, og det gælder andre områder end fiskeriet, for lange afstande mellem de administrativt ikendte bøder og retssystemets bøder. Det er også stærkt medvirkende til, at folk ikke forstår retssystemet, og at de mister deres retsforståelse.

Det er på mange måder en god redegørelse, vi har fået. Især regeringens optagethed af udsmidningsproblemet er meget udmærket. Udsmidning i et kæmpeomfang er helt uacceptabel for såvel fiskere som andre mennesker. Vi skal have indført reguleringsordninger, der stopper eller forhindrer udsmidning. I Kristeligt Folke-

parti tror vi mest på en kombination af årsmængder og indsatsstyring, men vi erkender, at det ikke er enkelt, og at det ikke kan ordnes med et enkelt instrument.

Et andet problem, som fiskere og andre mennesker ikke kan forstå, er den, ikke kassering, men hvad skal vi sige, overdragelse af gode konsumfisk til foderbrug, når de ikke kan opnå mindsteprisen. Det var rart, om man kunne opnå systemer, hvor disse fisk kunne opkøbes, lægges på lager og sælges en anden gang til en ordentlig pris, når markedet blev bedre. Det er uforståeligt, at gode konsumfisk på den måde nærmest bliver destrueret.

Der er nogle problemer, som ikke er nævnt eller i hvert fald ikke er nævnt i tilstrækkeligt omfang i redegørelsen, f.eks. forurening af havene af lande, der ikke går så meget op i miljøet, som vi gør, og forurening fra boreplatforme. Principielt burde man kunne tale om erstatning for tab af fiskemuligheder eller bestandstilvækst.

Hvordan fastholder man et erhverv og tilgangen til et erhverv, når grejet, altså bådene, fartøjerne, ikke bliver ajourført og fornyet? De danske fiskerbåde er alt for gamle. Tilladelse til, står der i vejledning nr. 1120, eller hvad det er, den hedder. Det er jo i sig selv en uskik, at man skal have tilladelse til udskiftning af sit grej. Det er muligvis nødvendigt, men så bør betingelserne i hvert fald være mere liberale eller lidt mere almindeligt forståelige. Som det er nu, er det ødelæggende for strukturen i fiskeflåden.

25 pct.s-reduktionen for fiskere, der nedlægger to både for at bygge en ny, er også ødelæggende for udviklingen af nye metoder og for forbedring af kvaliteten. Der er især det problem, at hvis man vil have mere og bedre grej til forarbejdning og oparbejdning af fisk om bord, så nedsætter det opbevaringskapaciteten.

Hvordan sikrer man tilgang til et erhverv, når man ikke går op i uddannelse, kvalifikationer og f.eks. sikkerhedsarbejde? Det synes jeg også, redegørelsen mangler noget om.

Og så synes jeg, at påstanden i redegørelsen på side 6, der lyder, at fangstmetoderne i vidt omfang ikke er selektive, er urimelig over for fiskeriet. Jeg mener, at fiskeriet arbejder med tingene og fornyer deres grej i det omfang, det overhovedet er økonomisk muligt.

Jeg synes, at redegørelsen beskæftiger sig for lidt med, hvordan vi får danskerne til at spise mere fisk. Fiskeribranchens tv-reklamer har jo været ganske udmærkede, men problemet er, at